

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

PRIN GÂNDURILE ȘI FAPTELE NOASTRE SĂ NU-L EXILĂM DIN NOU PE DOMNUL

DUMINICA DUPĂ NAȘTEREA DOMNULUI

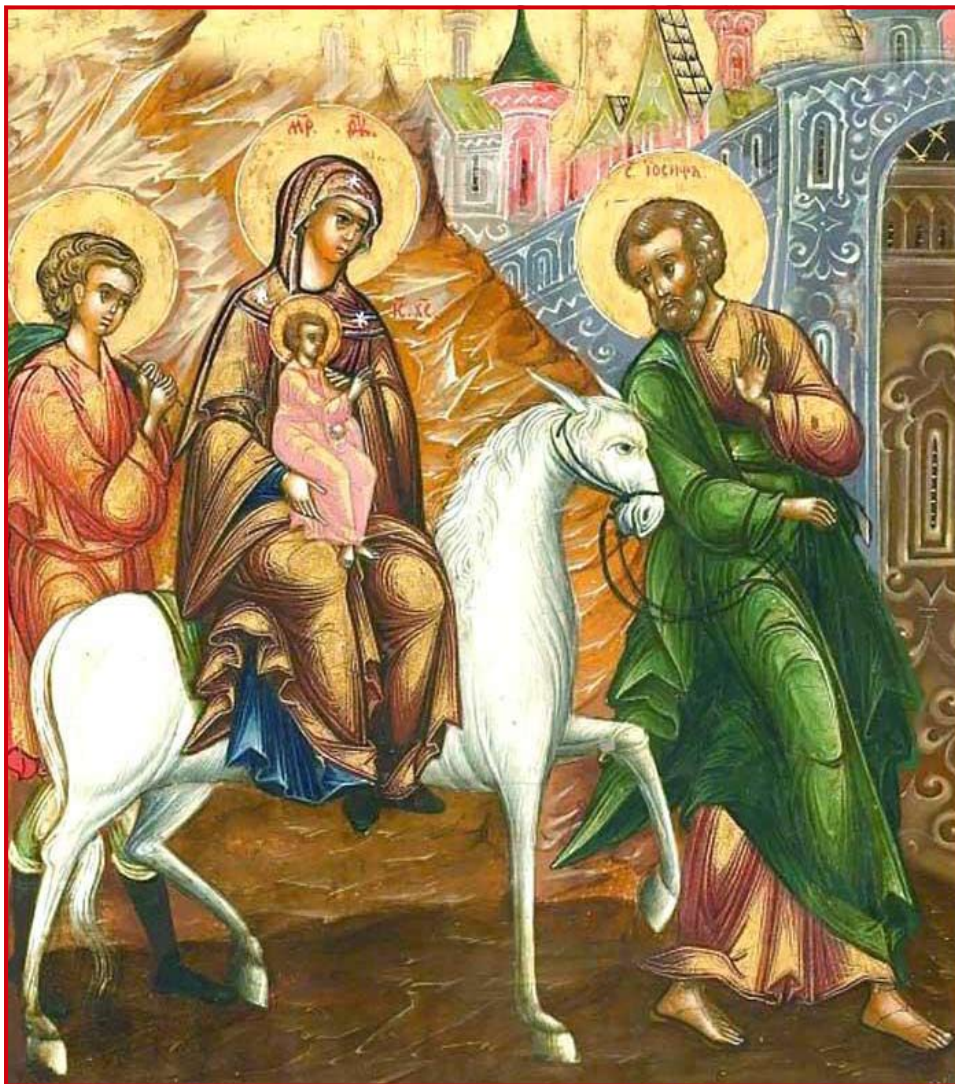
*A Sfinților Iosif Logodnicul,
David Prorocul
și Iacob, ruda Domnului
(Fuga în Egipt)*

SF. CUV. MELANIA ROMANA;
SF. MC. HERMES

Aflăm din Evanghelia acestei Duminici despre două evenimente care au avut loc după Nașterea Domnului: fuga în Egipt, la îndemnul îngerului adresat lui Iosif, pentru a salva pe Pruncului sfânt și Maica Sa de mânia lui Irod; și porunca lui Irod de a ucide pe toți pruncii din Betleem și împrejurimi, cu scopul de a-L ucide astfel și pe Pruncul Iisus.

Sfinții Părinți au rânduit citirea acestei pericope evanghelice în Duminica după Nașterea Domnului, pentru ca noi să înțelegem starea de decădere și păcat a lumii în care S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu: o lume plină de răutate, o lume a contrastelor și a contradicțiilor. Pentru că, pe de o parte, magii de la Răsărit, recunoscând prin steaua minunată nașterea unui Povătuitor, a unui Împărat, au străbătut cale lungă până în Iudeea, pentru a se închina Pruncului Hristos, iar pe de altă parte, Irod, regele se dovedește de o cruzime fără margini, din dorința pătimașă de a-L ucide pe Cel vestit de magi ca fiind un mare Împărat.

Irod cel Mare este întruchiparea răutății, a cruzimii, a lăcomiei și a poftelor nestăpânite de putere lumească. Temerea de a nu-și pierde tronul îl îndeamnă să-iucidă pe toți care par a fi o amenințare pentru tronul său, inclusiv pe soția și fiii săi. Patima slavei deșarte, dorința de îmbogățire cu orice chip, creează o mulțime de victime, atât în societate, cât și în familie, iar victimele

oamenilor stăpâniți de patimi egoiste sunt adesea persoanele inocente, nevinovate, precum copiii sau oamenii fără nici un ajutor ori cei care nu răspund răului cu rău.

Mântuitorul Hristos a întâmpinat pe parcursul întregii Sale vieți pământești rezistența lumii păcătoase care ucide iubirea față de Dumnezeu și față de oameni. Poporul care era smerit, umilit, sărac, bolnav și flămând, Îl urmează și Îl ascultă pe Iisus. Oamenii simpli beneficiază de minunile și învățătura Lui, spre deosebire de ceilalți, în special de cei considerați elita societății, care Îl

invidiază, Îl urăsc și, la sfârșit, Îlucid.

Fuga în Egipt, fuga Pruncului Iisus din propria țară, într-o țară străină este și o prefigurare și un simbol pentru toți cei care au fost nevoiți să plece în exil ca să-și salveze viața. De-a lungul istoriei, oameni persecutați în propriul lor popor, au aflat scăpare în alte țări, la alte neamuri, uneori chiar la popoare de altă credință. Exilul Pruncului Iisus în Egipt are deci și o conotație spirituală, căci adesea găsim mai multă omenie și bunăvoință la cei de departe decât la cei de aproape. Această fugă în Egipt are și o semnificație duhovnicească roditoare,

fiindcă Dumnezeu transformă adesea răutatea oamenilor din propria țară într-un prilej de a cunoaște alți oameni și alte locuri, iar necazul celui nevoit să-și părăsească propria țară se transformă într-o șansă și binecuvântare pentru cel care-și poate arăta ospitalitatea față de cei prizoniți.

Noi știm că orice încercare care vine în viața noastră pământească are un singur scop: de a ne ajuta să-L primim pe Dumnezeu în sufletele noastre prin rugăciune și să învățăm să facem cunoscută și altora bunătatea Lui, prin mărturisire și fapte bune. Dacă nu înțelegem viața și situațiile ei în acest mod, momentele grele prin care trecem câteodată pot deveni copleșitoare, absurde și lipsite de sens. Dacă, însă, atunci când suferim de o boală ori când trecem prin orice altă încercare, vedem în aceste situații grele un prilej de trezire duhovnicească și întărire a credinței, putem transforma exilul în patrie și înstrăinarea în prietenie cu Dumnezeu și cu oamenii pe care El îi trimite ca să ne ajute. Să nădăjduim întotdeauna în ajutorul lui Dumnezeu, Care niciodată nu ne uită și poate chiar

să ne trimită îngeri în ajutor, atunci când nu se mai găsesc în apropiere oameni cu suflet bun, să ne ajute.

Evangelhia acestei Duminici ne mai arată că îngerii vin în ajutorul oamenilor și că au, în special, grijă de copii. Dreptul Iosif intenționa să o părăsească pe Fecioara Maria, după ce a aflat că este însărcinată, însă îngerul vine și-i descoperă taina Pruncului Iisus. Înțelegând Dreptul Iosif că aceasta e o lucrare a lui Dumnezeu, devine tată adoptiv pentru Pruncul Iisus. În Dreptul Iosif noi vedem spiritual pe toți cei care au adoptat copii, care nu au avut ei înșiși copii sau care, chiar dacă au avut, au mai ajutat și copii din familii sărace, copii orfani sau abandonati. A iubi copilul altuia ca și cum ar fi propriul tău copil este dovada unei iubiri părintești jertfelnice și sfinte.

Mulți oameni împlinesc voia lui Dumnezeu, lucrând împreună cu îngerii atunci când fac binele, când ajută copiii orfani, ajută pe săraci, pe bătrâni, pe cei străini ori fără adăpost.

Viața noastră nu se trăiește în absența cerului, ci noi, oamenii, împreună cu îngerii, preamărim pe Dumnezeu, ne

rugăm și săvârșim faptele bune. Contând mai mult pe ajutorul lui Dumnezeu decât pe faptele noastre proprii sau a celor apropiați, putem transforma înstrăinarea în prietenie, căci valoarea exilului stă în credința smerită și iubirea celui exilat. Cel care nu-și mai pune nădejdea nici în rude, nici în conducătorii propriei țări, nici în averea sa, nici în puterea sa fizică, ci în primul rând în ajutorul lui Dumnezeu, acela simte că poate să-și facă din străini prieteni, în timp ce prietenii de odinioară au devenit străini.

Pe de altă parte se cuvine să luăm aminte la un alt mesaj al Evangheliei din această duminică: Iată, tocmai am sărbătorit Crăciunul, Nașterea Domnului. Dar unde este Mântuitorul acum? În hotarele vieții noastre, sau deja pribegeste din nou printre străini, alungat de păcatele, interesele și desconsiderarea noastră? Dacă revine, nu cumva trebuie să fugă din nou de noi, de păcatele noastre, de viciile sau rătăcirile noastre? Nu cumva interesele noastre, imediate, sunt mai importante decât interesele cerului? ❖

Părintele Dinu

BOTEZUL DOMNULUI SAU BOBOTEAZA

Botezul Domnului se mai numește și Teofanie, adică descoperirea Sfintei Treimi, căci la momentul intrării Domnului în apă s-au deschis cerurile pentru totdeauna și Dumnezeu Tatăl a dat mărturie despre Fiul: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care am binevoit.” (Matei 3, 17). Iar Duhul Sfânt s-a coborât peste Domnul Iisus Hristos, căci Dumnezeu lucrează toate prin Fiul în Duhul Sfânt. Deci aceasta este revelația de la Iordan.

Iar Ioan, smerit fiind, Îl prezintă pe Hristos lumii și ucenicilor săi, zicând: „Iată mielul lui Dumnezeu, cel care ridică păcatele lumii.” (Ioan 1, 29); „Eu unul vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel ce vine după mine [...] vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc.” (Matei 3, 11) De atunci Ioan și-a înțeles lucrarea smerită, iar ucenicii săi L-au urmat pe Hristos, căci Ioan a spus: „Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3, 30)

Deci, Boboteaza sau Botezul Domnului este praznicul împărătesc la care Sfânta Treime se descoperă plinar, iar noi ortodocșii prin învățătura Bisericii slăvim de-a pururi pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh pentru lucrarea pe care o săvârșește în Creație prin Biserică.

De ce merge preotul cu botezul?

Este o tradiție venită la noi de la Apostoli și de la ucenicii lor. În secolul la IV-lea Sfântul Ioan Gură de Aur dă mărturie despre această tradiție zicând că preotul merge cu botezul din casă în casă ca să vadă ce gânduri au oamenii și cum le mai este sufletul. Este, dacă vreți, într-un cuvânt modern, o mergere

a preotului ca să sfințească spațiul în care ne trăim existența noastră efemeră. În momentul botezului, Duhul Sfânt se coboară peste tine și peste casa ta. Este o lucrare minunată, trăită profund de credincioșii Bisericii.

Să ne ajute Dumnezeu să putem duce mai departe această frumoasă tradiție. ❖

Părintele Dinu

LA CUMPĂNA DINTRE ANI

A mai trecut un an. Se cuvine dar să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ajutorul pe care ni l-a trimis în anul care tocmai s-a încheiat, căci de la El a fost toată darea cea bună și tot darul desăvârșit.

A fost anul în care și-a revărsat din plin binecuvântările Sale dumnezeiești peste biserica noastră, căci pe 24 septembrie 2017, când întreaga creștinătate o sărbătorea pe Sfânta Mare Muceniță, întocmai cu apostolii, Tecla, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, împreună cu Preasfințitul Părinte Timotei Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, au târnosit biserica noastră zidită după 16 ani de muncă. A fost un moment măreț pentru noi, care ne-a adus multă bucurie și pentru care Îi mulțumim lui Dumnezeu.

Și tot în această zi, Biserica din Milano ne-a trimis ca dar pentru biserica Șerban Vodă o părticică din cinstitele moaște ale Sfintei Mare Mucenițe Tecla.

Se înțelege deci că trebuie să-I mulțumim pentru toate acestea lui Dumnezeu Cel în Treime laudat. De asemenea, să mulțumim celor care ne-au ajutat timp de 16 ani ca să ducem la bun sfârșit lucrarea de înnoire a bisericii din comunitatea noastră.

Mulțumim și celor care cu timp și fără timp au fost prezenți în biserică și au putut aduce în felul acesta slujbă lui Dumnezeu după tradiția apostolică și liturgică a Bisericii noastre și după învățăturile Sfinților Părinți.

De asemenea, țin să mulțumesc celor care ne-au ajutat să avem grijă de cei 30 de copii de la Centrul Sf. Margareta, copii ai nimănui, dar care poartă în ei chipul nemuritor al lui Dumnezeu.

Doresc să mulțumesc corului și psalților pentru frumoasa prestație în cadrul cultului divin.

De asemenea, țin să mulțumesc celor care, discret, adică fără să știe stânga ce face dreapta, au sprijinit activitatea deloc ușoară a bisericii noastre.

Îată, deci, toate au devenit istorie și Dumnezeu ne-a dat nouă posibilitatea să intrăm în anul centenarului poporului nostru, atât de iubit și binecuvântat de Dumnezeu. Privim cu nădejde viitorul, știind că în cele mai grele momente ale istoriei, Dumnezeu ne-a fost ca un părinte. Cât privește viața bisericii noastre, ne străduim ca în anul următor

să continuăm lucrările la centrul social și nădăjduim ca în toamna anului 2018 grădinița bisericii să devină funcțională și să reușim să auzim clopotele noi ale bisericii. Este o lucrare anevoioasă, dar absolut necesară.

De asemenea, vom diversifica activitatea catehetică a bisericii și sperăm ca în fiecare duminică după-amiază să putem ține ciclul de conferințe cu invitați deosebiți punând în atenția tuturor lucrarea laicului în Biserică. Vom ține conferințe având ca temă marii bărbați ai neamului, făuritori ai statului național român.

Vom diversifica activitatea didactică

în rândul tineretului ținându-ne cât mai aproape de școlile aflate pe teritoriul parohiei noastre. Sperăm ca și în anul 2018 cadrele didactice de la aceste școli: Minodora Cîrstoiu (Școala nr. 103), Alina Ene (Școala nr. 109) și Vasile Mirel Afumatu (Școala nr. 110) să desfășoare o activitate la fel de meritorie ca până acum.

Așa să ne ajute Dumnezeu, căci lucrarea Bisericii trebuie să fie dinamică, fără odihnă și mereu înnoitoare. Fie ca anul 2018 să păstreze în biserica noastră duhul lui Dumnezeu fără de care n-am putea face nimic. ❖

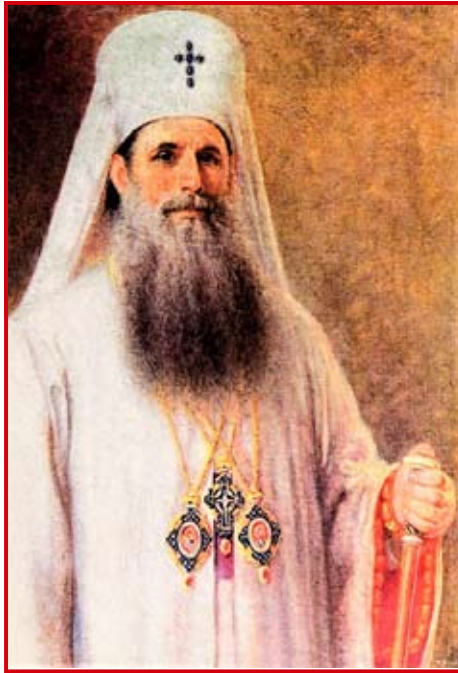
Preot paroh Dinu Pompiliu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 31 DECEMBRIE 2017 - 7 IANUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 31 decembrie 2017	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Nașterea Domnului (a Sfinților Iosif Logodnicul, David Prorocul și Iacob, ruda Domnului) / (Fuga în Egipt) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 1 ianuarie 2018	De la 23 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Acatistul Domnului nostru Iisus Hristos Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; Sf. Ier. Vasile cel Mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei – Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 3 ianuarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 5 ianuarie 2018	07 ³⁰ -10 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Slujba de sfințire a Agheasmei Mari
Sâmbătă 6 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Botezul Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie, Slujba de sfințire a Agheasmei Mari
Duminică 7 ianuarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Botezul Domnului (Începutul propovăduirii Domnului); Soborul Sf. Proroc Ioan Botezătorul – Utrenia, Sfânta Liturghie

ANUL 2017 – ANUL COMEMORATIV JUSTINIAN PATRIARHUL ȘI AL APĂRĂTORILOR ORTODOXIEI ÎN TIMPUL COMUNISMULUI

Deși ne-am fi dorit, paginile „Cuvântului care zidește” nu au reușit să surprindă mai multe aspecte atât din viața și personalitatea Patriarhului Justinian Marina, cât și a atâtor mărturisitori creștini din temnițele comuniste. De aceea, ca un ultim omagiu în acest an, vă propunem câteva fragmente din cuvântul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel la deschiderea lucrărilor Conferinței pastoral-misionare a clericilor din Arhiepiscopia Bucureștilor (nov.2017).

Patriarhul Justinian Marina a fost întâistătătorul Bisericii Ortodoxe Române aproape trei decenii (24 mai 1948-†26 martie 1977), în timpul celei mai aprige persecuții a acesteia de către regimul politic ateist instalat la putere în România după luna martie 1945. Cu mult curaj și echilibru, diplomație și tenacitate, a încercat să apere Biserica de loviturile sistematice ale puterii politice, alegând calea unei dârze rezistențe camuflată sub un discurs „favorabil” pentru liderii comuniști. S-a opus din răspuneri abuzurilor și ingerințelor partidului-stat în viața Bisericii și încercării acestuia de a transforma Biserica într-o instituție neputincioasă, în același timp, tolerată și discreditată, cu un rol nesemnificativ în societate.

Cunoscând tragedia altor Biserici Ortodoxe care s-au împotrivit comunismului, Patriarhul Justinian a depus mari eforturi pentru a asigura continuitatea instituției Bisericii și a lucrării ei liturgice și pastorale, pentru ca aceasta din urmă să slujească permanent un popor creștin, dar oprimat de un regim ateu.

Deși autoritățile comuniste au înăsprit cenzura, Patriarhul Justinian a impulsivat publicarea unui număr impresionant de cărți religioase.

Patriarhul Justinian a încercat să oprească sau să diminueze agresiunile puterii totalitare la adresa monahismului ortodox, pe care l-a considerat un bastion al luptei spirituale împotriva comunismului. După deposedarea mănăstirilor de o mare parte a bunurilor lor (martie 1949), Patriarhul Justinian a reușit să creeze surse de finanțare care să permită așezămintelor monahale să supraviețuiască în vremurile vitrege care se întrezăreau. Cu multă chibzuință, a susținut înființarea în incinta mănăstirilor a unor ateliere meșteșugărești care să execute comenzi

ale unităților de stat, asigurându-și astfel veniturile care le ajutau să funcționeze. Astfel, monahii și monahiile care au rămas în mănăstiri le-au salvat și au afirmat utilitatea unirii rugăciunii cu munca.

Patriarhul s-a opus cu vehemență proiectului de așa-zisa „reformă” a mănăstirilor, obligând regimul politic să-și asume singur promulgarea nocivului Decret 410 (28 oct. 1959), care a dat o grea lovitură vieții monahale prin desființarea multor așezăminte și reducerea semnificativă a numărului monahilor. După aplicarea decretului, el a încercat să-i atenueze efectele, reușind să ocrotească mulți monahi care se opuneau regimului comunist și construirii unei societăți fără Dumnezeu.

Datorită eforturilor Patriarhului Justinian, au fost construite și mai ales restaurate numeroase biserici și mănăstiri.

Pe durata păstoririi sale, s-au organizat mari evenimente care au ridicat prestigiul Bisericii noastre: la 28 februarie 1950, în plin regim stalinist, din inițiativa sa, Sfântul Sinod a hotărât trecerea în rândul sfinților a mai multor ierarhi, cuvioși, martiri și mărturisitori români și generalizarea cultului unor sfinți ale căror moaște se păstrează în România.

Alături de Patriarhul Justinian, la loc de cinste se numără mulți ierarhi, profesori de teologie, studenți, monahi, intelectuali creștini, dar mai ales cei peste 2000 de preoți ortodocși care au fost arestați și anchetați, aruncați în închisori, trimiși să lucreze la canalul

Dunăre – Marea Neagră, câțiva chiar deportați în Siberia, de cele mai multe ori pentru acuzații total nefondate, dar considerați periculoși pentru regimul comunist. Credința lor puternică și curajul de a-L mărturisi pe Hristos au făcut din Biserica Ortodoxă Română una dintre instituțiile fundamentale ale rezistenței neamului românesc împotriva ateismului militant.

Patriarhul Justinian a încercat să limiteze efectele epurărilor clericului și a intervenit în favoarea clericilor arestați, de cele mai multe ori socotiți ca fiind „vinovați” numai pentru a fi împărtășit alte valori decât cele ale ateismului materialist. Sunt foarte numeroase mărturiile despre intervențiile sale în favoarea eliberării preoților arestați, fapt care a produs nemulțumire autorităților comuniste. Pe mulți dintre cei pe care regimul comunist îi considera „reacționari”, Patriarhul Justinian i-a menținut în cercul său de colaboratori, apărând astfel teologi, preoți și monahi suspecti pentru atitudinea lor anti-comunistă.

Când, între anii 1958-1959, a început un nou val de represiune asupra clericilor, Patriarhul Justinian nu a putut împiedica arestarea unor colaboratori apropiați, a unor duhovnici apreciați și a unor străluciți profesori de teologie, ceea ce evidențiază limitele demersurilor sale de a reduce amploarea persecuțiilor. Însă, după ispășirea pedepsei, mulți dintre supraviețuitorii lagărelor comuniste, lipsiți complet de mijloace de subzistență, au fost reintegrați în preoție sau încadrați în structurile administrative și în instituțiile de învățământ ale Bisericii.

Dragostea Patriarhului Justinian față de Biserica lui Hristos i-a dat curajul să înfrunte regimul politic în pofida tuturor amenințărilor și să fie un apărător înțelept al Ortodoxiei în timpul comunismului.

Actul solemn comemorativ semnat de membrii Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române și proclamat în cadrul Sfintei Liturghii oficiate la Catedrala Patriarhală din București în ziua prăznuirii Sfântului Dimitrie cel Nou (27 oct. 2017) reflectă recunoștința față de toți apărătorii Ortodoxiei din timpul comunismului. Suferințele acestora constituie dovezi ale credinței și jertfelniciei creștine pe care trebuie să le prețuim, să le păstrăm permanent în memorie și să le transmitem generației prezente și celei viitoare. ❖